TIM LEBBON
PREDATOR
CÂINII DIAVOLULUI

TIM LEBBON

CÂINII DIAVOLULUI

Versiunea în limba română

IDBMAX & UNCRIS

* * *

Halley ştie că acesta este un vis, dar durerea înfiptă în spate ca o lamă, o ardea, în timp ce nava scăpată de sub control se roteşte, prăbuşindu-se spre planeta de dedesubt.

În realitate, nava a fost scoasă din picaj şi au aterizat în siguranţă.

Dar în acest vis, ea este singurul pasager şi se află liberă în interiorul navei. La fiecare răsucire este izbită de pereţii metalici, la fiecare întoarcere este aruncată de la podea în tavan, membrele trosnind, cutia toracică pârâind la impact, craniul sfărâmându-se. Spatele este cel care o doare cel mai tare. Iar în ultima clipă, vede chipul mamei sale, deopotrivă tristă şi furioasă pentru decizia pe care a luat-o fiica ei.

"*Dacă te duci în spaţiu, vei muri acolo*."

* * *

Halley s-a trezit brusc. Transpira şi gâfâia în cuşeta ei îngustă, cu lenjeria de pat răsucită în jurul membrelor. A luat flaconul de lângă pat şi a mai înghiţit două pastile de *phrail*. Luase deja şase înainte de a se culca. Era ironic faptul că dependenţa de analgezice îi adusese mai multă durere decât orice altceva în viaţa până atunci.

S-a aşezat şi şi-a ţinut capul în mâini, încercând să alunge acea ultimă imagine tristă a mamei sale. Cuvintele ei o urmăriseră pe Halley în spaţiu, prin *Colonial Marine Academy*, şi în accidentul cu nava de transport când îşi zdrobise o vertebră. Faptul că i se prescrisese *phrail* îi uşurase durerile de spate, dar i-au provocat chinuri de altă natură. Iar tristeţea mamei sale o bântuia încă.

Dispozitivul de comunicaţii de lângă patul ei s-a activat. A tresărit. Era linişte aici, singură cu ecourile coşmarurilor ei. Uneori îşi dorea ca deţinerea unui rang înalt să nu însemne izolarea de restul oamenilor săi.

— Căpitane Halley, eşti convocată pe Puntea de Comandă.

— Cine a ordonat? a întrebat ea.

O pauză scurtă, revelatoare.

— Maiorul... şi altcineva.

Halley şi-a trecut mâinile prin părul încâlcit.

— Mă prezint imediat.

Transmisia s-a încheiat, iar ea s-a ridicat în picioare, uitându-se în oglinda de deasupra micii chiuvete. Arăta ca naiba. Avea trei minute să rezolve problema asta.

* * *

Pentru această misiune i-au încredinţat lui Halley un distrugător, *Doyle*, din Clasa *Sleek*. Cunoştea pilotul, caporalul Jane Hanning, dar cei patru *marines* îi erau necunoscuţi. Ceruse să folosească oamenii săi, dar maiorul îi spusese că timpul era scurt şi că echipa era în curs de adunare chiar în timp ce ea era informată. Singura ei consolare era faptul că toţi erau din *39th Spaceborne*, mai cunoscut sub numele de *DevilDogs.* Ea ştia că oricine din regimentul ei ar fi fost un bun *marine*.

Şedinţa de informare a fost cu adevărat scurtă. Nu ştia aproape nimic, în afară de faptul că era vorba de un fel de misiune de salvare. Misiunea nu era înregistrată şi nu exista un cod sau indicativ de zbor. Lui Hanning urma să i se trimită coordonatele odată ce se aflau la o mie de kilometri de staţia *Charon*, iar restul urma să fie transmis pe drum.

Prezenţa pasagerului civil era ceva cu totul neobişnuit.

— Deci, care este povestea ta? l-a întrebat pe bărbatul de lângă ea.

Fiecare dintre ei era fixat în scaunele de control de pe puntea de zbor. *Doyle* avea loc în cala ei pentru până la cincizeci de soldaţi, dar, având doar şapte la bord, Halley insistase să stea cu toţii în faţă.

Sergentul masiv, Tew, îi servea drept copilot lui Hanning, şi era aşezat în stânga ei. La consola de comunicaţii stătea Rogers, micuţa franţuzoaică cu o arsură pe obraz. Alături de ea se afla Shearman, unul dintre cei mai înalţi bărbaţi pe care îi văzuse vreodată Halley, impetuos

şi încrezător, dar cu prea multe cicatrici de luptă pentru a le mai număra. În spatele lor, aşezat aproape de peretele metalic din spatele punţii de zbor, Rosartz fredona o melodie care o deranja pe Halley, pentru că era sigură că o ştia. Poate că avea să ajungă să o întrebe.

— Ţi-am spus deja cum mă cheamă, spuse bărbatul.

— Kalien.

— Del, pentru prietenii mei.

— Deci, care este povestea ta, Kalien?

— Povestea mea nu are nimic de-a face cu misiunea ta.

A încercat să pară fermecător şi calm, şi să-i dea impresia că aceasta era de fapt misiunea ei, nu a lui. Dar ea putea vedea prin el. Era un fost militar. Nu existau semne exterioare, dar ea i-a recunoscut ţinuta, încrederea în sine şi sclipirea din ochi. El văzuse *lucruri*. Poate că devenise independent, dar maiorului nu-i stătea în fire să aibă de-a face cu mercenari, indiferent de la ce *nivel* ar fi venit autorizarea lor. S-ar putea ca acum să fi fost un om al Companiei, poate un ArmoTech. Dar ea nu credea asta. Mai întâlnise bărbaţi şi femei din Companie, iar ei emanau un aer de dispreţ şi zeflemea pentru cei în uniformă, care nu erau uşor de ascuns.

— Deci tu faci parte din *Secţiunea-7*[1].

Akoko Halley şi-a ascuns un zâmbet. Scurta sclipire de furie a lui Kalien a fost aproape comică.

— Hei, nu mă lua în seamă, spus ea. Sunt doar curioasă.

— Din câte ştie restul unităţii tale, eu sunt un observator ştiinţific.

— Crezi că toţi *grunts*[2] sunt proşti?

— Hai să aşteptăm până când îţi vin ordinele, bine?

Kalien şi-a desfăcut centura şi s-a ridicat de pe scaun, plutind pe puntea de zbor sub privirile surprinse ale *Colonial Marines*. Se aflau încă la doar câteva minute distanţă de staţia *Charon*, iar gravitaţia nu va fi

[1] Secţiunea 7 – agenţia guvernamentală responsabilă pentru cercetarea tehnologiei extraterestre.
[2] grunts – porecla „oficială" a celor din Marine Corps = *grohăitori*.

activată până când nu vor stabili coordonatele şi nu vor accelera până la viteza de croazieră.

Halley nu-şi făcea griji pentru siguranţa omului. Ştia ce făcea.

— Trei minute până la reperul de o mie de kilometri, spuse Hanning, uitându-se înapoi la Kalien, apoi la Halley.

Halley a dat din cap.

— Dă-i drumul.

Vibrând abia perceptibil, *Doyle* s-a îndepărtat de Staţia *Charon*, principala bază a *Colonial Marine* care orbita în sistemul solar.

— Oooh, ce furnicaţie, a spus Shearman, contorsionându-se în scaunul său.

— Eşti dezgustător, i-a răspuns Rogers.

— Aseară nu spuneai aşa, *mon ami*.

Rogers i-a arătat degetul peste umăr.

— Să se consemneze, Căpitane, Soldatul Shearman nu şi-a *muiat fitilul* cu nimeni de pe această navă.

— Doar în visele mele, a spus Shearman.

— Visează în continuare, l-a îndemnat Hanning de pe scaunul pilotului.

Shearman i-a aruncat lui Halley o privire plină de suferinţă prefăcută.

— Căpitane, sunt luat peste picior.

— Arăţi ca şi cum ai putea avea grijă singur de tine.

— A trebuit să-i salvez fundul de mai multe ori, spuse sergentul Tew. O fi el mare, dar nu te lăsa păcălit de asta, Căpitane. Leşină la vederea sângelui.

— Doar dacă e al meu, a spus Shearman.

Halley a zâmbit. Îi plăcea miştocăreala şi, cum aceşti soldaţi îi erau în mare parte necunoscuţi, era cel mai bun mod de a-i cunoaşte. Nava nu era pregătită pentru o călătorie lungă, aşa că destinaţia lor trebuie să

fie la doar câteva zile distanţă. Orice i-ar fi aşteptat acolo, voia să se asigure că ea şi grupa ei erau cât se poate de închegată la sosire.

Şi-ar fi dorit ca maiorul să o fi lăsat să-şi facă propria alegere de *marines*. Bănuia că Kalien avea ceva de-a face cu asta.

Dacă el era într-adevăr *Secţiunea-7*, aceasta era o misiune a Companiei. *Secţiunea-7* era un grup de foşti *marines* în slujba celor *Treisprezece* ai Companiei, principalul lor consiliu de administraţie. Temuţi şi antipatici în egală măsură, ea nu avusese niciodată de-a face cu ei. Şi-ar fi dorit să fie încă aşa.

— Transmisiune în curs de recepţie, a raportat Rogers.

Kalien s-a tras la postul ei şi a preluat controlul consolei de comunicaţii. Şi-a cuplat implantul de comunicaţii şi a ascultat, cu capul înclinat. Arătându-se mulţumit de mesaj, a pornit difuzoarele de pe puntea de zbor.

Halley cunoştea vocea pe care o auzea. Gerard Marshall, unul dintre cei *Treisprezece*. Îl văzuse în transmisiuni şi *holografic*, dar nu vorbise niciodată cu el. Era foarte *la obiect*.

— S-a pierdut contactul cu staţia de cercetare ArmoTech Trechman-2, aflată la zece miliarde de kilometri dincolo de orbita lui Pluto. Trebuie să vă îndreptaţi spre staţie, să urcaţi la bord şi să investigaţi cauza întreruperii comunicaţiilor. Reprezentantul meu personal, Del Kalien, este la comanda misiunii, iar căpitanul Halley este următoarea în ierarhie. Aceasta este o acţiune militară, dar sub jurisdicţia Companiei. Del Kalien are ultimul cuvânt asupra tuturor deciziilor. Aţi înţeles?

— Foarte clar, domnule, a confirmat Halley.

— Bine. Aveţi întrebări?

— Care este nivelul de securitate a lui Trechman-2? a întrebat Halley.

După o mică pauză, Marshall a spus:

— Cel mai înalt.

— Şi scopul său?

— Ţi-am spus, Căpitane, cercetare şi dezvoltare.

— Militar.

— ArmoTech, da.

— Deci cu ce este probabil să ne confruntăm?

— Del Kalien are toate informaţiile de care aţi putea avea nevoie, a spus Marshall.

— Şi câţi membri ai echipajului se află la bord?

— Membrii echipajului?

Marshall părea aproape surprins că ea îşi exprima o îngrijorare cu privire la oamenii pe care urmau să-i salveze. Ceea ce o făcu să bănuiască faptul că aceasta nu era deloc o misiune de salvare.

— Treizeci şi doi, a precizat Del Kalien.

— Mult noroc, încheie Marshall.

— Mulţumesc, domnule.

Conexiunea s-a întrerupt, iar Kalien s-a dat aproape Hanning.

— Coordonatele, a spus el, apropiindu-şi tableta de rama *holo* a pilotului.

— Cât durează? a întrebat Halley.

Hanning a consultat *holo* în timp ce era finalizat un plan de zbor.

— Dacă *o calc* până la punctul unu, şaisprezece ore.

— OK, să mergem, spus ea. După ce ajungem la punctul unu, pornim gravitaţia, apoi toată lumea la masă. Vom mânca şi vom face cunoştinţă unii cu alţii.

S-a dezlegat şi s-a împins, apropiindu-se de Kalien.

— Trebuie să ştiu cu ce ne-am putea confrunta acolo.

— Vom şti când vom ajunge acolo.

— Şi asta e tot?

El a ridicat din umeri.

— Voi, nemernicii de la Companie, a murmurat ea, astfel încât nimeni altcineva să nu poată auzi.

El a zâmbit.

— Ce avem la micul dejun?

* * *

Pe măsură ce se apropiau de staţia spaţială Trechman-2, Rogers apela pe canale radio necriptate. Nu a primit niciun răspuns. La doi kilometri distanţă, Hanning i-a plasat pe o orbită lentă care se sincroniza cu rotaţia staţiei, iar ei s-au adunat pe puntea de zbor.

— Scanările arată că integritatea carenei exterioare este intactă, a spus Rosartz. Sistemul de susţinere a vieţii funcţionează, energia este pornită.

— A fost lansată vreo navetă de salvare? a întrebat Halley.

— Nu, răspunse Shearman.

Stătea lângă Rogers la consola de comunicaţii. Zeflemelele şi glumele lui încetaseră acum că erau echipaţi şi gata de plecare. Lui Halley îi plăcu asta. Era cu această echipă doar de o jumătate de zi solară, dar putea deja să îşi dea seama că vor forma o unitate bine închegată. Unii luptaseră împreună înainte şi, deşi nimeni nu fusese sincer în legătură cu asta, ea bănuia că luptaseră pentru Kalien.

Chiar şi aşa, ea ştia că, înainte de orice, erau *marines*. Să lucreze pentru Companie era doar o parte a slujbei.

— Şi două nave de transport sunt încă andocate, a continuat Shearman.

— Să ne ducem mai aproape? a întrebat Hanning.

— Nu, a ordonat Halley.

Era conştientă de expresia surprinsă a lui Kalien, dar a continuat să privească prin ferestre, peste nimicul întunecat al spaţiului, spre staţia spaţială moartă.

— Nu-mi place. Nu se vede nicio navă vizitatoare şi niciuna dintre navele staţiei nu lipseşte. Trimiteţi o dronă.

— Am înţeles, a răspuns Hanning.

Şi-a trecut mâinile peste pupitrul pilotului şi un şuierat uşor a răsunat din altă parte a navei. Au privit drona zburând spre Trechman-2.

— Trebuie să ne urcăm la bord, ceru Kalien.

— *Dacă* şi *când* voi declara locul sigur, a hotărât Halley.

— Avem nevoie de cercetările de pe acea staţie.

— Frumos din partea ta să ne spui acum pentru ce suntem aici. Te rog să taci. Acum este partea militară a acestei operaţiuni. Lăsă-ne să acţionăm.

Kalien nu a replicat. Ei i s-a părut că a auzit o expiraţie grea din partea lui Shearman, care ar fi putut fi un râset. Halley a rămas cu ochii pe dronă.

— Ecranul jos, a spus Rosartz.

Un *holoecran* a coborât din tavan deasupra pupitrului de navigaţie, mărindu-se în funcţie de semnalul lui Rosartz. Strălucirea lui a pâlpâit timp de câteva secunde înainte de a se stabiliza într-o imagine de la una dintre camerele de la bordul dronei.

— OK, fă-mi o panoramare în sens antiorar, a spus Halley. Activează toţi senzorii.

Pe lângă indicatorii vizuali, drona urma să verifice dacă existau scurgeri de radiaţii, emisii atmosferice cauzate de deteriorarea carenei exterioare, semnături termice şi alte semne de avarie sau activitate.

Urmăreau în tăcere cum drona efectua un circuit complet al lui Trechman-2. Hanning a reglat comenzile şi a dirijat-o în jurul structurii în planul opus. Zece minute mai târziu, cu toţii văzuseră o transmisie completă a exteriorului staţiei spaţiale. Nu existau semne de avarii sau funcţionare anormală.

— Deci, acum intrăm? a întrebat Kalien.

— Stai puţin, a spus Tew. Căpitane, putem să mai facem o trecere peste zona centrală?

Halley i-a făcut semn din cap lui Hanning.

— Ce ai văzut, Sergent?

— Ceva...

A clătinat din cap. Părea tulburat, chiar speriat.

— Sergent Tew?

— Lasă-mă să mă uit.

Au verificat cu toţii ecranul în timp ce Hanning dirija drona pentru o nouă trecere.

— Mai aproape de ferestre. A treia din rând, apoi rămâi acolo.

O fereastră întunecată reflecta lumina stelelor.

— Lumini, a şoptit Tew.

A fulgerat o rază de lumină.

Tew a strigat şi s-a poticnit în spate. Ar fi căzut dacă nu l-ar fi ţinut Shearman. Rogers gâfâia şi a înjura. Kalien a tras adânc aer în piept.

Dinţi. Piele umedă şi pătată. Colţi. *Creatura* se afla în partea din spate a încăperii, stând aproape nemişcată, dar privind direct prin fereastră. Se uita la ei; îi supraveghea.

— Yautja, a spus Halley.

Din tot ce se aşteptase să găsească aici, *asta* era cel mai puţin probabil.

— Asta e, a spus Tew. Toţi sunt *terminaţi*. Distrugem staţia şi...

— Asta nu se va întâmpla, a spus Kalien.

— Fii atent ce spui, l-a atenţionat Halley pe masivul sergent, ferm, dar pe un ton prevenitor.

Tew doar a dat din cap.

— Nu există nicio navă, observă Hanning.

— *Creatura* nu a *venit* aici, a spus Halley. A fost *adusă*. Nu uitaţi că aceasta este o staţie de cercetare.

Kalien era încruntat, urmărindu-l pe Yautja care stătea în întuneric în interiorul Trechman-2, privindu-i.

— Deci, care este planul, Căpitane? a întrebat Rosartz.

— Scara, preciză Halley.

— Ha?

— *"Scara către Rai"*. Cântecul pe care îl fredonai mai devreme.

— La naiba, încă un fan al muzicii adevărate, a radiat Rosartz.

— Planul este ca tu să-ţi faci partea militară a acestei operaţiuni, a subliniat Kalien. Te urci la bordul lui Trechman-2, recuperezi memoria computerului, cauţi supravieţuitori şi ucizi *chestia* aia *dacă* şi *când* atacă.

— În această ordine? ceru precizări Halley. Supravieţuitorii în al doilea rând?

Kalien s-a uitat fix la ea. Tăcerea lui vorbea de la sine.

— Bombardează staţia, a spus Tew. Acolo nu mai sunt supravieţuitori. Bombardeaz-o şi hai să ne cărăm naibii acasă.

— Pe această staţie sunt cercetări care...

— La naiba cu cercetările tale! a izbucnit Tew.

Kalien s-a mişcat repede. Tew era cu cel puţin 30 cm mai înalt decât el, dar civilul l-a ridicat totuşi pe *marine* şi l-a îmbrâncit într-unul dintre scaunele de pe puntea de zbor. Acesta a zdrăngănit în suporţi.

— Eşti un *marine*? a întrebat Kalien.

Tew se zbătea în strânsoarea lui.

— Atunci poartă-te ca un *marine*! Primeşte ordinele şi fă-ţi treaba. Sau du-te acasă.

I-a dat drumul şi s-a îndepărtat, îndreptându-şi hainele.

Ar fi putut să-l ucidă pe Tew cu o singură mână, se gândi Halley. Auzise câte ceva despre ce făcea *Secţiunea-7*. Nu voia să vadă *pe viu*.

— Avem nevoie de un plan complet al structurii staţiei, a spus Halley. Planurile nivelelor, traseele de acces, locaţia memoriei computerului.

Kalien şi-a ridicat tableta. Halley i-a făcut semn din cap lui Hanning, iar acesta i-a *pasat*-o.

— Atenţie la mine..., a spus ea.

Simţea că o învăluie o stare de răceală, dar în spatele acestuia se afla nevoia imperioasă pentru o doză de *phrail*. În exterior prezenta un chip împietrit, dar înăuntru tremura, cu nervii zvâcnind în timp ce anticipa prima lovitură.

Când mă întorc, îşi spunea. *Când totul va fi gata. Asta e răsplata mea.*

"*Dacă te duci în spaţiu, vei muri acolo*."

Aproape că a auzit vocea mamei sale, tare.

— Atenţie la mine, a repetat. Noi suntem şase, complet înarmaţi, bine antrenaţi, iar şase împotriva unuia este...

— Cam cu şanse egale, a spus Tew. Am văzut o asemenea *creatură* în acţiune.

— Atunci ne eşti util. Cunoaşteţi cu toţii rutina. Aţi fost cu toţii instruiţi şi antrenaţi să luptaţi cu Yautja.

S-a uitat la Kalien.

— Este de aşteptat ca acesta să fie într-o formă mai slabă?

— Probabil că este drogat. Dar nu vă pot garanta nimic. Cumva a scăpat din zona de izolare, aşa că nu este uşor de spus ce s-a întâmplat acolo.

— Planurile sunt gata, a raportat Hanning, mărind o imagine 3D în cadrul holografic principal.

— Bine. Intrăm în două grupuri de câte trei. Două echipe. Echipa unu este formată din Tew, Hanning, Rogers. Echipa doi sunt eu, Shearman, Rosartz. Kalien, tu rămâi aici.

— Mie îmi convine.

— Supravieţuitori. Memoria computerului. Apoi retragerea.

S-a uitat fix la Kalien, provocându-l să nu pună pe primul loc căutarea supravieţuitorilor. El păru gata să vorbească, dar nu a spus nimic.

Starea de răceală din interiorul ei s-a accentuat. Gheaţă în jurul inimii ei. *Curând*, se gândi. *Când mă voi întoarce. Curând.*

— Să ne înarmăm, apoi intrăm, a ordonat.

Hanning a setat un vector de apropiere pentru pilotul automat, apoi au coborât în cală pentru a se pregăti. În timp ce braţul lung de andocare se extindea de la *Doyle* la Trechman-2, Halley şi-a pus oamenii să-şi reverifice unul altuia costumele şi armele.

Starea de agitaţie şi teama erau palpabile.

Şi-ar fi dorit să mai fi luat încă o pilulă de *phrail* înainte de a se echipa.

* * *

Înăuntru încă mai era atmosferă. Toate sistemele de susţinere a vieţii erau *pe verde*. Nimic nu părea ieşit din normal, în afară de faptul că nu se vedeau oameni şi că un Yautja era liber undeva pe staţie.

Toţi purtau costume de luptă complete, cu măşti de protecţie şi senzori de stare. Costumele erau flexibile, dar se şi puteau întări ca o armură. Armele de asalt pe care le purtau puteau trage rafale de plasmă, raze laser, muniţie solidă cu microfragmentare şi muniţie nano explozivă.

Ar fi trebuit să se simtă încrezători.

— Menţineţi deschis canalul radio, spuse Halley. Ştie că suntem aici.

— Nu se detectează nicio mişcare, a spus Tew.

Vocea lui era mai înaltă decât de obicei, la limită.

— Nu vă încredeţi în instrumente, a spus Halley. Privirea înainte. OK, ambele echipe spre ieşire.

I-a urmărit pe Tew, Hanning şi Rogers cum au luat-o la dreapta, apoi i-a condus pe Rosartz şi Shearman spre stânga. Echipa ei urma să ajungă prima la locul unde se afla computerul staţiei, dar pe drum se aflau mai multe laboratoare şi zone de locuit.

Urmărea datele afişate în vizor, dar îşi ţinea mereu un ochi concentrat în faţă. Nu se confruntase niciodată cu un Yautja, dar ştia că erau războinici înnăscuţi, iar progresele lor tehnologice făceau adesea

salturi surprinzătoare. Costumele lor familiare de invizibilitate erau înţelese acum, dar nimeni nu-şi putea da seama cum puteau bestiile să se sustragă uneori detectoarelor de mişcare şi căldură.

— Sergent?

— Liber, a spus Tew.

Vocea lui era moale, aproape în urechea ei.

— Rămâi calm, i-a spus Halley.

A simţit o împunsătură datorită cuvintelor ei. Cineva îi spusese odată că era rece, iar acuzaţia o durut-o tare. *Phrail* îi răcise sângele şi îi amorţise simţurile. Nu i-ar fi plăcut să creadă că o va lăsa rece pentru totdeauna.

Tăcerea era deconcertantă. Liniştea se simţea ca un calm înaintea furtunii. Inima îi bătea cu putere. Costumul i-a dat un semnal de alarmă în ureche şi i-a administrat ceva calmant pentru a-şi linişti nervii.

Înaintau pe coridoare, verificând fiecare uşă deschisă sau închisă, oprindu-se la intersecţii şi folosind dronele costumului pentru a vedea după colţuri. Se mişcau cu prudenţă, dar cu viteză, conştienţi de faptul că, cu cât stăteau mai mult la bord, cu atât era mai probabil să ia contact cu Yautja. Nu era o staţie spaţială mare, dar era suficient de spaţioasă ca să te pierzi în ea.

Halley spera ca Yautja să fie rănit. Sau poate că îi văzuse venind la bord şi se ascunsese, ştiind când era în inferioritate numerică.

Vezi să nu, îşi zise. Tot ce ştia despre Yautja îi spunea că *creatura* ar fi primit cu bucurie o astfel de provocare, nu s-ar fi ferit de ea.

— Laboratorul din dreapta, spuse Rosartz.

Uşa laboratorului era închisă, dar exista o pată mare de sânge în jur şi pe mâner. Era atât de uscat, încât se descuama.

— Shearman, a spus Halley.

Ea şi Rosartz au rămas în spate, pe coridor, cu armele îndreptate spre uşă, în timp ce Shearman s-a lipit de perete şi a pus mâna pe mâner.

Halley şi-a setat costumul să proiecteze o numărătoare inversă pe vizoarele lor, iar la zero el a deschis uşa dintr-o mişcare.

Halley şi-a ţinut respiraţia, cu degetul pe trăgaci. Nimic nu s-a mişcat. Dar în interiorul laboratorului existau lucruri care se mişcaseră, cândva.

— Să mă ia naiba, a şuierat Shearman.

— Mai încet, a spus Halley. Kalien, recepţionezi asta?

— Da.

Vocea lui i-a pârâit în cască, ca şi cum ar fi fost foarte departe. Ar fi putut foarte bine să fie.

Laboratorul avea douăzeci de metri pătraţi şi era plin de mese, capsule şi cutii de depozitare a probelor. Unele dintre borcanele de mostre conţineau specimene ciudate – biologice, mecanice şi fuziuni ciudate dintre cele două. Sângele era împroşcat pe aproape toate suprafeţele, iar de tavan atârnau câteva cadavre. Acestea fuseseră cândva oameni. Erau grav mutilate, atârnând de picioare de găurile făcute în panourile din tavan, cu coloanele vertebrale smulse şi măruntaiele revărsate pe podea şi pe suprafeţele de sub ele. Fiecare dintre ele se legăna foarte uşor odată cu schimbarea presiunii aerului, de la uşa deschisă.

— Şase morţi, spuse Rosartz.

— Tew, ceva? a întrebat Halley.

— Cadavre.

— Câte?

— Ăăă... nu ştiu. Aş zice... o duzină.

— Bine, ne îndreptăm spre sediul calculatorului, a ordonat Halley. Dacă găsim supravieţuitori pe drum...

— Nu va fi niciun supravieţuitor, interveni Kalien.

— Tăcere radio din partea ta, Kalien. Nu crea confuzie. Aceasta este o situaţie de luptă, iar tu nu eşti implicat.

Au ieşit, închizând uşa în urma lor. Halley s-a întrebat pentru scurt timp cine erau acei oameni şi prin ce trebuie să treacă familiile lor. *Cel mai bine ar fi ca ei să nu ştie adevărul*, s-a gândit ea. *Compania le poate spune că cei dragi lor au murit într-un accident*.

— Mişcare! avertiză Rosartz. Nivelul doi, zona patru.

— Tew! Avem mişcare care vine spre voi. Poţi vedea...

— La dracu! a strigat Hanning.

Apoi au început împuşcăturile.

Halley putea schimba sursa vizuală proiectată în vizorul ei de la camerele individuale ale oamenilor din echipelor sale, aşa că a văzut tot ce s-a întâmplat în continuare. Confuzie, haos, împuşcături, oroare. Şi sânge.

Hanning – din unghiul de vedere al lui Tew – a dezlănţuit în jurul său o avalanşă de laser, care puncta peretele metalic şi transforma electronicele în gheizere explozive de scântei.

Rogers s-a lăsat pe vine şi s-a rostogolit pe sub rafalele de laser, apoi s-a ridicat... doar ca să fie ţintuit de perete de ceva ce i-a străpuns pieptul. Costumul i s-a întărit în armură de protecţie, dar nu suficient de repede. A deschis gura ca să ţipe şi sângele i-a umplut vizorul.

Tew se holba, cu gura căscată, îngrozit, în timp ce Hanning s-a apropiat şi a trecut pe lângă el, strigându-i peste umăr să se grăbească, să se concentreze asupra ei, să fugă pentru ca...

Vederea lui Hanning se înceţoşă când fu săltată de pe podea şi izbită de tavan. Camera ei individuală s-a dereglat, apoi s-a autoreglat când s-a lovit din nou de pământ. Deasupra ei, o formă tremurătoare s-a manifestat apărută de nicăieri. Stătea cu picioarele depărtate de o parte şi de alta a ei. Şi-a ridicând un picior şi a lovit-o direct în faţă, iar şi iar.

Camera ei individuală a încetat să mai transmită imagine.

Tew a văzut şi, prin intermediul camerei sale, Halley a văzut şi ea. Yautja era uriaş, capul atingând tavanul chiar şi în timp ce se apleca şi o călca în picioare pe Hanning. Scântei de lumină albă îi străbăteau armura. Purta bandaje în jurul părţii superioare a braţelor şi a coapselor

largi, iar casca tradiţională lipsea, lăsând să se vadă urme adânci de lovituri pe obraji şi în jurul gâtului. Din aceste răni atârnau tuburi. Fruntea îi era punctată cu senzori ataşaţi.

Dacă era bolnav, nu părea să-i pese.

Tew şi-a ridicat arma şi, în ultima secundă, Halley a văzut pe afişaj că selectase plasma.

— Tew, nu, nu, vei distruge întreaga...

A tras. Vizorul lui Halley s-a întunecat în faţa strălucirii, iar când a cerut să acceseze din nou transmisia camerei individuale a lui Tew, nu mai exista decât întuneric. Nici o imagine. Nici un sunet. Nimic.

— Trebuie să ajutăm! a spus Shearman. Nivelul doi, există o scară la capătul acestui coridor.

— Au murit, a spus Halley.

Nu era prima dată când pierdea un *marine* într-o misiune, dar era prima dată când o astfel de pierdere se simţea atât de lipsită de speranţă, atât de irosită. Yautja îi zdrobise pe cei trei, ca nişte insecte călcate sub picioarele sale.

— Probabil că explozia de plasmă l-a omorât, a spus Rosartz. Nu-i aşa, Căpitane?

Halley nu asculta. O alertă răsuna în costumul ei, iar computerul o traducea din sistemele lui Trechman-2.

— Spărtură în carenă. Uşa blindată de la nivelul doi, zona patru s-a închis. Tot ce se afla acolo a fost aspirat în spaţiu.

— Nu, spuse Shearman. Nu.

— Să terminăm asta. Memoria computerului, înapoi la navă, apoi vom spulbera acest rahat în atomi.

— Eşti sigură că consilierului nostru ştiinţific va fi de acord? a întrebat Rosartz cu oarece sarcasm.

— Mi se fâlfâie. Fii pe fază. Înainte!

Toate instinctele îi strigau să abandoneze Trechman-2 şi să se întoarcă la *Doyle*. Întregul loc era compromis, cu un extraterestru periculos la bord şi o breşă în carena staţiei. Chiar acum putea simţi prin

tălpi o vibraţie tot mai puternică, pentru că suprastructura se încorda sub tensiune. Liniile de ruptură se răspândeau, presiunea creştea, iar uşile etanşe interne nu fuseseră niciodată proiectate să asigure o barieră permanentă între atmosferă şi vid.

Timpul se scurgea.

Halley i-a condus pe ceilalţi doi pe lângă alte uşi închise. Ştia că ar fi trebuit să verifice fiecare încăpere, astfel încât retragerea lor să fie acoperită, dar nu aveau timp. Acum, trebuiau să se acţioneze în viteză pentru a-şi duce misiunea la bun sfârşit.

Să plângă pierderea a trei *marines* şi să se chinuie cu gândul la cum ar fi trebuit să acţioneze diferit, o putea face mai târziu, când se întorceau la bordul lui *Doyle*. Tot atunci va avea câteva întrebări pentru Kalien. Cum ar fi: ce naiba făceau ei experimentând pe un Yautja?

— Centrul de calcul al staţiei în faţă, a spus Shearman. Uşa de securitate sigilată.

— Rosartz, treci la treabă— , a spus Halley.

Rosartz şi-a pus arma la umăr şi s-a apucat să lucreze la mecanismul uşii, în timp ce Halley şi Shearman acopereau coridorul în ambele direcţii. A încercat să-şi păstreze calmul, dar a constatat că clipea rapid, iar sudoarea i se prelingea între faţă şi vizor. Costumul o îndepărta eficient, dar ea nu se descurca bine.

Vederea îi era înceţoşată. Distincţia dintre corpul ei din interiorul costumului şi exterior se simţea din plin, ca şi cum costumul în sine era mult mai mult decât un simplu strat subţire de material complex, de înaltă tehnologie. Halley se simţea separată de acţiune, iar acest lucru nu se putea întâmpla. Nu acum. Acum, trebuia să fie în mijlocul acţiunii. Cei doi *marines* rămaşi depindeau de ea.

— Nicio mişcare, a raportat Shearman.

— Da, nimic pe senzori. Va veni, totuşi.

— Am intrat, constată Rosartz.

Uşa s-a deschis uşor şi au intrat, închizând-o în urma lor. Rosartz a tastat un cod şi uşa s-a blocat cu zgomot.

— Kalien, suntem la computer, a spus Halley.

— Avem nevoie de memorie şi de orice dispozitiv de rezervă.

— Vom recupera ce putem fără să ne compromitem siguranţa.

— Yautja este încă cu *marines* morţi, le-a spus Kalien.

Halley a îngheţat, uitându-se la Rosartz şi Shearman.

— Dar ei trebuie să fi fost aruncaţi în spaţiu atunci când a cedat carena staţiei. Toţi.

— Vă spun doar ceea ce îmi spun senzorii. Trebuie să fi supravieţuit şi să le fi târât trupurile la adăpost.

— De ce?

Kalien a rămas tăcut.

— Voi verifica, a spus Halley. Voi doi recuperaţi ceea ce am venit să luăm.

În timp ce ei lucrau, ea a încercat să-şi schimbe refacă contactul cu camerele individuale ale *marines* ucişi.

A oftat, apoi s-a întors cu spatele, astfel încât Rosartz şi Shearman să nu-i poată vedea reacţia.

Prin camera avariată a lui Rogers, vedea cum Yautja măcelărea cadavrul lui Tew. Ştia că creaturile luau adesea trofee din cadavrele victimelor lor, dar să vadă cum se întâmpla asta cu cineva pe care îl cunoştea...

A oprit transmisia.

— Trebuie să ne grăbim, a spus ea. Încă nu ai terminat?

Rosartz forţa o mică unitate cu pumnalul ei de luptă, în timp ce Shearman ataşa mai multe obiecte circulare la centură. Suportul s-a desprins din unitate, iar Rosartz a băgat mâna înăuntru şi a smuls un cub de obsidian, cam de mărimea pumnului ei.

— Am terminat, spuse. Să mergem.

Pe când Halley se apropia de uşă, costumul ei a avertizat-o că e o mişcare pe partea cealaltă. A aruncat o privire în jurul camerei şi nu a văzut nicio altă cale de ieşire. Schimbă o privire cu Shearman. A dat din cap şi i-a făcut semn lui Rosartz.

Rosartz a băgat cubul într-un buzunar mare al costumului ei şi a îndreptat tableta spre uşă.

— De îndată ce începe să se deschidă – a ordonat Halley. Microfragmentare. Umpleţi coridorul cu proiectile şi faceţi-l praf. La trei.

A început numărătoarea inversă.

Pe măsură ce secundele se scurgeau, s-a încruntat. Mişcarea părea ciudată. Prea mică.

Ajungând la unu, Rosartz a dat comanda de deschidere a uşii.

— Aşteptaţi! a spus Halley.

— Slavă Domnului..., se auzi o voce nouă.

Shearman a tras. O seamă de proiectile cu microfragmentare au trecut prin spaţiul tot mai mare dintre uşă şi cadru, iar Halley a avut o fracţiune de secundă să o vadă pe femeia care stătea dincolo. Costumul ei alb era murdar şi pătat cu pete de sânge uscat. Faţa îi era palidă şi trasă, de parcă nu mai mâncase şi nu mai dormise de câteva zile. Pe guler avea semnul familiar al Companiei. Ochii, larg deschişi, îi erau plini de deznădejde adâncă.

Muniţia a explodat sfârtecând trupul femeii. Când uşa s-a deschis complet, tavanul din spatele lui Halley s-a spart şi o formă masivă a aterizat pe podea.

Ea a căzut în faţă şi s-a rostogolit, revenind în picioare cu arma aţintită.

Yautja era deja în picioare, mâna grea străpungând abdomenul lui Rosartz. A ridicat-o în aer, sângele picurând în timp ce costumul ei ceda şi se rupea. Avea convulsii, arma-combo tremurându-i în mâna dreaptă în timp ce încerca să o aţintească.

Shearman s-a întors, cu ochii mari, realizând ce făcuse.

Yautja a aruncat trupul inert al lui Rosartz spre înaltul *marine*, pivotând în acelaşi timp pe un picior, o mişcare aproape coregrafică în graţia şi simplitatea ei. S-a rotit şi l-a lovit pe Shearman în stomac cu celălalt picior, trântindu-l la podea. Rosartz a căzut peste el.

Erau în afara câmpului vizual al lui Halley, dincolo de Yautja şi de un banc de unităţi de calculatoare.

Shearman ţipa, iar ea nu-şi putea da seama dacă era frică sau agonie.

Yautja o privea fix. Ea nu mai văzuse niciodată ceva atât de extraterestru, dar în ochii lui se citea o inteligenţă calmă şi surprinzătoare. Şi-a înclinat capul în timp ce o privea, apoi s-a ghemuit şi a şuierat, cu gura larg deschisă, cu colţii lucitori şi curbaţi. În rănile de pe gât îi strălucea un lichid verde-deschis care ar fi putut fi sânge, iar plăcuţele senzorilor de pe faţă şi de pe cap au făcut-o pe Halley să simtă ruşine. Ruşinea a surprins-o.

Noi am făcut asta, se gândi.

S-a sprijinit de peretele de lângă uşă şi a ridicat pistolul, semnalând costumului să comute arma pe laser.

În spatele lui Yautja, Shearman s-a ridicat în picioare. Era acoperit de sânge. O parte din el era al lui Rosartz, dar avea şi o rană teribilă în abdomen, acolo unde Yautja îl lovise cu piciorul. Costumul său se întărea şi aplica deja pachete medicale pe rană, dar Halley putea să vadă ieşind în afară părţi din ceea ce ar fi trebuit să fie înăuntru.

În mână, Shearman ţinea o grenadă cu plasmă.

Halley a alunecat de-a lungul peretelui şi a căzut cu spatele prin uşă. În timp ce cădea, a tras jos, spre picioarele creaturii. Proiectilul a lovit podeaua. Yautja sărise deja spre ea.

Halley a închis ochii.

Costumul s-a întunecat şi s-a întărit datorită exploziei, dar ea tot a simţit suflul extrem de fierbinte a exploziei grenadei cu plasmă. I-a spulberat simţurile. Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost o umbră umanoidă sărind peste ea, în flăcări, ţipând, zbătându-se.

Apoi a coborât întunericul nopţii.

* * *

Durerea o muşca, pătrunzându-i în spate în timp ce nava se rostogolea şi se învârtea. Acesta este un vis. Halley ştie, dar nu poate ieşi din el.

De fiecare dată când durerea începe să se extindă, *phrail*ul o respinge. O protejează împotriva agoniei. O torturează şi o face să fie mai puţin decât ar putea fi, dar aici şi acum o salvează.

Aici? Unde? Şi acum? Ce este acum?

Se străduieşte să deschidă ochii. Simte mirosul morţii, aude cum arde ceva, simte o umezeală teribilă şi caldă acolo unde costumul ei a fost rupt. Poate că e ea însăşi, cu măruntaiele scoase şi *phrail*ul care îi oferă câteva clipe de graţie între viaţă şi moarte.

"*Dacă te duci în spaţiu, vei muri acolo*."

Nu e vocea mamei ei.

* * *

— ...mor... acolo, spuse Halley.

Dinţii i se păreau reci, buzele fierbinţi şi mânjite de sânge.

A deschis ochii.

Tavanul şi pereţii coridorului erau deformaţi de căldura teribilă a plasmei, încă deformaţi pe alocuri în timp ce se răceau şi se reformau. Simţea căldura în aer în timp ce respira, şi în jurul ei, acolo unde zăcea.

Şi-a ridicat capul, uitându-se în compartimentul computerului. Focurile vuiau. Fumul negru şi dens se ridica din carnea arsă, dispărând în fuioare pe măsură ce sistemele de urgenţă ale staţiei intrau în funcţiune. Un aspersor de deasupra ei, revărsa un firicel de apă care sfârâia acolo unde cădea.

Halley s-a ridicat în picioare şi a întins mâna după pistol. Căzuse cu el prins la spate. În jurul ei zăceau rămăşiţele arse ale supravieţuitoarei pe care o uciseseră.

Încet, dureros, s-a ridicat în picioare. Costumul se ocupa deja de rănile ei, şi simţea fluxul de *phrail* intrându-i în sânge. Era în doze potrivite, mici şi ţintite, nu pastilele mari pe care le lua. Cu toate acestea, îi curgea prin organism şi îi amintea *cine* şi *ce* era - un căpitan în *Colonial Marines* şi o dependentă.

A râs. I-a ieşit ca o orăcăială.

De-a lungul coridorului erau pete arse, înconjurate de stropi de sânge Yautja de un verde strălucitor.

— ...înăuntru! Halley...

O voce în urechea ei. Pentru o clipă a crezut că era un *marine* supravieţuitor, dar apoi l-a recunoscut pe Kalien.

— Halley... mă auzi?... ce s-a întâmplat cu...

— Kalien. Mă întorc pe navă.

— O ai la tine? Halley, ai memoria computerului?

Ea a aruncat o privire înapoi în camera computerului, la grămada de rămăşiţe, dulapuri şi structuri, şi la cei doi *marines* carbonizaţi. A închis radioul.

Mersul pe jos durea. Şi-a cercetat rănile şi şi-ar fi dorit să nu o facă, dar costumul ei o mai menţinea o vreme la un nivel de funcţionalitate. Nu avea să dureze prea mult. Trebuia să ajungă la infirmeria de pe *Doyle*.

Ştia că probabil nu va reuşi, dar trebuia să încerce. Trebuia să-i demonstreze mamei sale că se înşela, încă o dată.

Phrail i-a răcit sângele şi i-a amorţit rănile. Nu ar fi fost capabilă să funcţioneze fără el.

Mergea fără să-i pese, pe după colţuri, traversând intersecţii fără să verifice ce ar putea fi dincolo. Vizorul ei era încă operaţional, dar intra şi

ieşea mereu din funcţiune, informaţiile sale fiind inteligibile doar intermitent.

Ajunsă în vestibulul sasului, s-a uitat în spatele şi a văzut o dâră de sânge. S-a încruntat. Nu era numai al ei. O parte din el era verde.

Vestibulul era circular, iar vizavi de ea, sprijinit lângă perete, se afla Yautja. Tremura, ghemuit la baza peretelui. Sânge verde curgea dintr-o duzină de răni. Tot spatele îi era acoperit de arsuri, iar multe dintre şuviţele sale lungi, asemănătoare părului, fuseseră smulse, rămânând doar nişte ciucuri înnegriţi. Un ochi dispăruse, împreună cu o mare parte din acea parte a feţei.

Şi-a ridicat capul, privind-o cu singurul ochi rămas.

— Halley! a apelat Kalien.

Halley s-a încruntat. Închise comunicaţia costumului. Apoi şi-a dat seama că îi auzea vocea cu adevărat, de dincolo de uşile deschise ale sasului şi de-a lungul braţului de andocare prelungit care lega Trechman-2 de *Doyle*.

— Halley, o ai? Nu te pot lăsa să urci la bord până nu ai memoria computerului.

Ea s-a uitat spre intrarea sasului. Unghiul o împiedica să vadă de-a lungul braţului de andocare, dar ştia ce va vedea. Kalien, stând acolo cu o armă. Ei erau sacrificabili, iar dacă el nu obţinea ceea ce voia, ea nu avea cum să ajungă acasă.

Bine.

Yautja îşi întoarse privirea de la ea şi se uită la uşa sasului.

Halley s-a sprijinit de perete şi şi-a coborât arma în timp ce Yautja se ridica în picioare. Trebuie să fi avut dureri îngrozitoare, dar nu a scos niciun sunet. Când a făcut primul pas şovăielnic spre sas, a lăsat în urmă părţi din el.

— Vin, a spus Halley.

— Ai luat ce vreau, Halley? O să-ţi meargă bine dacă o faci. Promovare, recompense. Ai înţeles ce vreau?

— Da, Kalien, a strigat ea, iar Yautja s-a oprit lângă intrarea în sas. Vei primi ceea ce ai venit să cauţi.

— Bine. Treci, atunci. Ştiu că eşti rănită. Capsula medicală este...

Yautja a intrat în sas, iar Halley a auzit paşi grei şi uzi când a început să fugă.

— Ce naiba... a spus Kalien, cu vocea abia auzită.

Extraterestrul a răcnit. Un pistol cu laser a deschis focul.

Bărbatul din *Secţiunea-7* a ţipat.

Cu un geamăt de durere, şi cu o altă doză bună de *phrail* de la pachetele medicale din costumul ei, Halley s-a ridicat în picioare şi a scos încărcătura de plasmă din puşcă. A pregătit-o să explodeze, apoi a conectat-o la costum, astfel încât să o poată detona de la distanţă.

A aruncat-o în sas, a văzut-o cum cade la începutul braţului de andocare, apoi a lovit cu mâna în panoul de activare a sasului.

Uşile s-au trântit. S-a uitat în lungul braţului de andocare, încruntată, încercând să înţeleagă ce se întâmpla în sasul lui *Doyle*, la cincizeci de metri distanţă. Nu prea putea să îşi dea seama.

La revedere, spuse, şi a dat comanda de explozie a încărcăturii de plasmă.

Impactul zdrobitor asupra uşilor a fost puternic, dar acestea au rezistat. Explozia înăbuşită a fost în curând redusă la tăcere de expunerea bruscă la vidul spaţiului, iar când a privit din nou prin vizor, braţul de andocare se desfăcea în milioane de bucăţi. Dincolo, *Doyle* se îndepărta deja de Trechman-2, împins de explozia bruscă. Uşa deschisă a sasului său a aruncat aer şi resturi, iar apoi a văzut două siluete expulzate în spaţiu, prinse într-o îmbrăţişare îngrozitoare şi eternă.

Halley şi-a sprijinit capul de uşa sasului şi a cerut costumului să îi dea mai mult *phrail*. Dar rezervele sale erau epuizate.

S-a prăbuşit pe podea. Durerea avea să apară în curând, iar apoi va trebui să vadă dacă infirmeria staţiei mai funcţiona. Dacă da, ar putea avea o şansă să se facă suficient de bine pentru a lua una dintre navetele de salvare ca să se întoarcă acasă. Dacă trimitea un semnal de ajutor, o

navă de salvare *Colonial Marine* ar fi venit să o recupereze. Proprii ei *Devil Dogs* ar fi zburat pentru a o salva.

Înainte de a se întâmpla asta, trebuia să îşi pună la punct povestea.

* * *

Halley ştie că acesta este un vis, dar durerea o asaltează val după val, arzându-i până în suflet şi înfrigurând-o până în măduva oaselor. Durerea rănilor este destul de rea, durerea dependenţei este şi mai rea. În visul ei, salvarea nu va veni niciodată, iar ea se va resemna să existe pentru totdeauna într-o stare de perpetuă şi teribilă nevoie.

În realitate, ei vor fi aici în curând.

"Dacă te duci în spaţiu, vei muri acolo."

Poate, mamă. Dar mai întâi voi trăi.

SFÂRŞIT